

Opgroeien
doe je niet alleen

Nadine vangt haar halfbroer op

Het was af en toe zwaar, maar ik ben blij dat we het gedaan hebben

Toen de moeder van haar halfbroer overleed, nam Nadine hem bij haar in huis. Geen evidente beslissing, ook omdat Maxim door zijn mentale achterstand soms veel aandacht vraagt. Maar vandaag is de achttienjarige jongen helemaal opengebloeid.

“Voor Maxim hier kwam wonen, hadden we geen contact. Ik had hem wel eens gezien toen hij klein was, maar dat weet hij niet meer. Nadat zijn mama, de vrouw van mijn vader, kanker had gekregen, nam hij via Facebook contact op met mij. Ik had via via al gehoord dat hij een heel slechte relatie had met mijn vader. Zijn zus wilde wel bij mijn vader blijven wonen, maar voor hem was dat onmogelijk. “Met mijn partner Patricia had ik het er toen al over of we hem zouden opvangen. In het begin wou ik helemaal niet. Maar op het moment dat zijn mama toch nog redelijk onverwacht stierf, zijn we direct teruggekeerd uit vakantie. De dag nadien woonde hij bij ons. Intussen zit zijn zus op internaat, omdat zij ook weg wilde bij haar papa. Het was voor ons niet haalbaar om haar ook op te vangen, want ze heeft nog meer zorg nodig dan Maxim. Zij heeft nog wel contact met haar papa, maar Maxim helemaal niet. Wij alleen sporadisch om dingen te regelen, maar ik doe dat liever via Pleegzorg.”

‘De verantwoordelijkheid voor een kind: ik wist niet of we dat konden inpassen in ons leven’

“Patricia heeft mij serieus moeten overhalen. Ik heb zelf geen kinderen, een vreemd iemand in je huis die je helemaal niet kent, de verantwoordelijkheid voor een kind: ik wist niet hoe we dat konden inpassen in ons leven. Ik werk altijd laat, het is een beetje schipperen. Niet dat we dingen hebben moeten opgeven, maar het is gewoon veel drukker geworden. Dat heb je bij elk kind, hoe groot of klein ook.

In het begin was het moeilijk, het was zoeken. Het is heel anders dan wanneer je een kind van kleins af aan bij je hebt. Het was heel vermoeiend. Maxim heeft een mentale achterstand en sommige dingen moet je twintigduizend keer zeggen voordat het gebeurt. Eerst sloot hij zich enorm af, het was moeilijk communiceren met hem. We zagen hem niet, hij zat altijd op zijn kamer. Hij moest natuurlijk ook het verdriet om zijn mama verwerken.”

‘Er zouden meer pleeggezinnen voor kinderen met een beperking mogen zijn’

“Maar ik denk dat we er goed door gekomen zijn en dat het nu wel lukt. Het is zwaar geweest, maar ik ben blij dat we het gedaan hebben. Er zouden meer pleeggezinnen moeten zijn voor kinderen met een beperking. Het is niet gemakkelijk, maar je krijgt er veel voor terug. Het loont zich op lange termijn, als je dat kind ziet openbloeien.

Maxim is enorm veranderd in positieve zin. Hij vertelt van alles, zelfs over zijn vriendinnetjes. We doen samen veel activiteiten: de Halfvastenfoor in Gent, het Treinmuseum in Schaarbeek, Aalst Carnaval, gaan bowlen en snookeren ... In het begin hebben we echt moeten duwen, omdat hij dat niet gewoon was. Het interesseerde hem echt niet. Maar nu vraagt hij zelf: wanneer gaan we nog eens iets doen? Als is het maar gewoon naar de winkel gaan. In de sportwinkel pakt hij een fiets en gaat hij toertjes doen. En 's avonds zegt hij dan: het was een toffe dag.”